

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 25 czerwca 1960 r.

Nr 30

TRESC:
Poz.:

USTAWA

168 — z dnia 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego 293

OSWIADCZENIA RZĄDOWE:

169 — z dnia 9 maja 1960 r. w sprawie przystąpienia Republiki Dominikańskiej do Konwencji o ochronie dóbr kulturalnych w razie konfliktu zbrojnego, podpisanej w Hadze dnia 14 maja 1954 r. 307
170 — z dnia 9 maja 1960 r. w sprawie wypowiedzenia przez Szwecję Konwencji dotyczącej kolizji ustawodawstw co do skutków małżeństwa w dziedzinie praw i obowiązków małżonków w ich stosunkach osobistych i majątkowych oraz Konwencji dotyczącej ubezwłasnowolnienia i analogicznych zarządzeń opiekuńczych, podpisanych w Hadze dnia 17 lipca 1905 r. 307

168

USTAWA

z dnia 14 czerwca 1960 r.

Kodeks postępowania administracyjnego.

DZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Rozdział I.

Zasady ogólne.

wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.

Art. 6. Organy administracji państwowej powinny prowadzić postępowanie w taki sposób, aby pogłębiać zaufanie obywateli do organów Państwa.

Art. 7. Organy administracji państwowej w toku postępowania czuwają nad tym, aby strony nie poniosły szkody z powodu niezajomości przepisów prawa, i w tym celu udzielają stronom niezbędnych wyjaśnień i wskazówek.

Art. 8. § 1. Przed wydaniem decyzji organy administracji państwowej powinny umożliwić stronom wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

§ 2. Organy administracji państwowej mogą odstąpić od zasady określonej w § 1 tylko w przypadkach, gdy załatwienie sprawy nie cierpi zwłoki ze względu na niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzkiego albo ze względu na groźącą niepowetowaną szkodę materialną.

Art. 9. Organy administracji państwowej powinny wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwieniu sprawy, aby w ten sposób w miarę możliwości doprowadzić do wykonania przez strony decyzji bez potrzeby stosowania środków przymusu.

Art. 10. § 1. Organy administracji państwowej powinny działać w sprawie wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do jej załatwienia.

§ 2. Sprawy, które nie wymagają zbierania dowodów, informacji lub wyjaśnień, powinny być załatwione niezwłocznie.

Art. 11. § 1. Sprawy należy załatwiać w formie pisemnej.

Art. 1. Kodeks postępowania administracyjnego normuje postępowanie w indywidualnych sprawach z zakresu administracji państwowej.

Art. 2. § 1. Kodeks normuje postępowanie przed organami administracji państwowej.

§ 2. Kodeks stosuje się również w postępowaniu przed organami:

- 1) przedsiębiorstw państwowych i innych państwowych jednostek organizacyjnych,
 - 2) organizacji zawodowych, samorządowych, spółdzielczych i innych organizacji społecznych
- gdy organy te są powołane z mocy prawa do załatwiania spraw określonych w art. 1.

§ 3. Ilekroć w dalszych przepisach kodeksu jest mowa o organach administracji państwowej, rozumie się przez nie także organy wymienione w § 2.

Art. 3. Kodeks reguluje ponadto postępowanie przed organami władzy i administracji państwowej oraz przed innymi organami państwowymi w sprawie skarg i wniosków (dział IV).

Art. 4. Organy administracji państwowej działają na podstawie przepisów prawa kierując się interesem ludu pracującego i zadaniami budownictwa socjalistycznego.

Art. 5. W toku postępowania organy administracji państwowej stoją na straży praworządności ludowej i podejmują

§ 2. Sprawy mogą być załatwiane ustnie, gdy przemawia za tym interes strony, a przepis prawny nie stoi temu na przeszkodzie. Treść oraz istotne motywy takiego załatwienia powinny być utrwalone w aktach w formie protokołu lub podpisanej przez stronę adnotacji.

Art. 12. Decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji, są ostateczne i mogą być uchylane lub zmieniane tylko w przypadkach przewidzianych w kodeksie.

Rozdział 2.

Organy wyższego stopnia i organy naczelne.

Art. 13. Organami wyższego stopnia w rozumieniu kodeksu są:

- 1) w stosunku do prezydiów rad narodowych — prezydium rad narodowych wyższego stopnia, w stosunku zaś do prezydiów wojewódzkich rad narodowych — Rada Ministrów z zastrzeżeniem przepisu art. 110 § 4,
- 2) w stosunku do organów administracyjnych prezydiów rad narodowych — odpowiednie organy prezydiów rad narodowych wyższego stopnia i właściwi ministrowie,
- 3) w stosunku do innych organów administracji państwowej, przedsiębiorstw państwowych i innych państwowych jednostek organizacyjnych — odpowiednie organy nadrzędne i właściwi ministrowie,
- 4) w stosunku do organów organizacji wymienionych w art. 2 § 2 pkt 2 — odpowiedni organ wyższego stopnia tych organizacji, a w razie jego braku — organ państwowy sprawujący nadzór nad ich działalnością.

Art. 14. Organami naczelnymi w rozumieniu kodeksu są:

- 1) w stosunku do prezydiów rad narodowych — Rada Ministrów, w stosunku do organów administracyjnych prezydiów rad narodowych oraz do innych organów administracji państwowej, przedsiębiorstw państwowych i innych państwowych jednostek organizacyjnych — właściwi ministrowie,
- 2) w stosunku do organów organizacji wymienionych w art. 2 § 2 pkt 2 — naczelny organ tych organizacji lub naczelny organ administracji państwowej, jeżeli sprawuje zwierzchni nadzór nad ich działalnością.

Rozdział 3.

Właściwość organów.

Art. 15. Organy administracji państwowej przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej.

Art. 16. § 1. Właściwość rzeczową organu administracji państwowej ustala się według przepisów o zakresie jego działania.

§ 2. Jeżeli nie można ustalić właściwości rzeczowej w sposób wskazany w § 1, właściwy jest organ prezydium powiatowej rady narodowej, wyznaczony przez to prezydium.

Art. 17. § 1. Właściwość miejscową organu administracji państwowej ustala się:

- 1) w sprawach dotyczących nieruchomości — według miejsca jej położenia,
- 2) w sprawach dotyczących prowadzenia zakładu pracy — według miejsca, w którym zakład pracy jest, był lub ma być prowadzony,

3) w innych sprawach — według miejsca zamieszkania (siedziby) w kraju, a w braku zamieszkania w kraju — według miejsca pobytu strony lub jednej ze stron; jeżeli żadna ze stron nie ma w kraju zamieszkania (siedziby) lub pobytu — według miejsca ostatniego ich zamieszkania (siedziby) lub pobytu w kraju.

§ 2. Jeżeli nie można ustalić właściwości miejscowej w sposób wskazany w § 1, sprawa należy do organu właściwego dla miejsca, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące wszczęcie postępowania, albo w razie ustalenia takiego miejsca — do organu, właściwego dla obszaru dzielnicy Śródmieście w m. st. Warszawie.

Art. 18. Spory o właściwość rozstrzyga:

- 1) między prezydiami rad narodowych — prezydium rady narodowej wyższego stopnia, a między prezydiami wojewódzkich rad narodowych — Rada Ministrów,
- 2) między organami administracyjnymi prezydium rady narodowej — prezydium tej rady, a między organami prezydiów różnych rad narodowych — wspólne dla tych prezydiów prezydium rady narodowej wyższego stopnia,
- 3) między organami administracyjnymi prezydiów różnych wojewódzkich rad narodowych — wspólny dla nich minister, a gdy organy te podlegają różnym organom naczelnym — Prezes Rady Ministrów,
- 4) między innymi organami administracji państwowej oraz między tymi organami a organami administracyjnymi prezydiów rad narodowych — wspólny dla nich organ bezpośrednio wyższego stopnia, a w razie braku takiego organu — Prezes Rady Ministrów.

Art. 19. Do czasu rozstrzygnięcia sporu o właściwość organu administracji państwowej, na którego obszarze wynika sprawa, podejmuje tylko czynności nie cierpiące zwłoki ze względu na interes społeczny lub słuszny interes obywateli i zawiadamia o tym organ właściwy do rozstrzygnięcia sporu.

Art. 20. Zasady i tryb rozstrzygania sporów o właściwość między organami administracji państwowej a sądami określi ustawa.

Rozdział 4.

Wyłączenie pracownika oraz organu.

Art. 21. § 1. Pracownik organu administracji państwowej podlega wyłączeniu od udziału w postępowaniu w sprawie:

- 1) w której jest stroną albo pozostaje z jedną ze stron w takim stosunku prawnym, że wynik sprawy może mieć wpływ na jego prawa lub obowiązki,
- 2) swego małżonka oraz krewnych i powinowatych do drugiego stopnia,
- 3) osoby związanej z nim z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli,
- 4) w której był świadkiem lub biegłym albo był lub jest przedstawicielem jednej ze stron, albo w której przedstawicielem strony jest jedna z osób wymienionych w pkt 2 i 3,
- 5) w której brał udział w niższej instancji w wydaniu zaskarżonej decyzji,
- 6) z powodu której wszczęto przeciw niemu dochodzenie służbowe, postępowanie dyscyplinarne lub karne,

7) w której jedną ze stron jest osoba pozostająca wobec niego w stosunku nadrzędności służbowej.

§ 2. Bezpośredni przełożony pracownika, a jeżeli chodzi o pracownika organu administracyjnego prezydium rady narodowej również przewodniczący tego prezydium, jest obowiązany na żądanie pracownika lub strony albo z urzędu wyłączyć pracownika od udziału w postępowaniu, jeżeli zostanie uprawdopodobnione istnienie okoliczności nie wymienionych w § 1, które mogą wywołać wątpliwość co do bezstronności pracownika.

§ 3. Wyłączony pracownik powinien podejmować tylko czynności nie cierpiące zwłoki ze względu na interes społeczny lub ważny interes stron.

Art. 22. § 1. Organ administracji państwowej podlega wyłączeniu od załatwienia sprawy dotyczącej interesów majątkowych:

- 1) jego kierownika lub osób pozostających z tym kierownikiem w stosunkach określonych w art. 21 § 1 pkt 2 i 3,
- 2) osoby zajmującej stanowisko kierownicze w organie bezpośrednio wyższego stopnia lub osób pozostających z nim w stosunkach określonych w art. 21 § 1 pkt 2 i 3.

§ 2. Przepis art. 21 § 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 23. § 1. W przypadku wyłączenia pracownika (art. 21) bezpośredni jego przełożony wyznacza innego pracownika do prowadzenia sprawy. Jeżeli wyłączony został kierownik organu administracyjnego prezydium rady narodowej, przewodniczący tego prezydium wyznaczy pracownika do prowadzenia sprawy.

§ 2. W przypadku wyłączenia organu (art. 22) sprawę załatwia organ bezpośrednio wyższego stopnia, który do załatwienia sprawy może wyznaczyć inny podległy sobie organ.

Art. 24. § 1. Członek organu kolegiального podlega wyłączeniu w przypadkach określonych w art. 21 § 1. O wyłączeniu tego członka w przypadkach określonych w art. 21 § 2 postanawia przewodniczący organu kolegiального lub organu wyższego stopnia na wniosek strony, członka organu kolegiального albo z urzędu.

§ 2. Jeżeli wskutek wyłączenia członków organu kolegiального organ ten stał się niezdolny do podjęcia uchwały z braku wymaganego quorum, stosuje się odpowiednio przepisy art. 23 § 2.

Rozdział 5.

Strona.

Art. 25. Stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Art. 26. Stronami mogą być osoby fizyczne, osoby prawne oraz państwowe jednostki organizacyjne i organizacje społeczne.

Art. 27. § 1. Zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych stron ocenia się według przepisów prawa cywilnego, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

§ 2. Osoby nie posiadające zdolności do czynności prawnych działają przez swych ustawowych przedstawicieli.

§ 3. Strony nie będące osobami fizycznymi działają przez swych ustawowych lub statutowych przedstawicieli.

Art. 28. Organ administracji państwowej dopuści organizację społeczną do udziału na prawach strony w postępowaniu dotyczącym innej osoby, jeżeli udział taki jest uzasadniony statutowymi celami tej organizacji i interes społeczny wymaga tego. Organizacji społecznej, której nie dopuszczono do udziału w postępowaniu, służy z tego powodu zażalenie.

Art. 29. Strona może działać przez pełnomocnika, chyba że charakter czynności wymaga jej osobistego działania.

Art. 30. § 1. Pełnomocnikiem strony może być osoba fizyczna, posiadająca zdolność do czynności prawnych.

§ 2. Pełnomocnictwo powinno być udzielone na piśmie lub zgłoszone do protokołu.

§ 3. Pełnomocnik dołącza do akt oryginał lub urzędowo poświadczony odpis pełnomocnictwa. Adwokat może sam uwierzytelnić odpis udzielonego mu pełnomocnictwa.

§ 4. W sprawach mniejszej wagi organ administracji państwowej może nie żądać pełnomocnictwa, jeśli pełnomocnikiem jest członek najbliższej rodziny lub domownik strony, a nie ma wątpliwości co do istnienia i zakresu upoważnienia do występowania w imieniu strony.

Art. 31. § 1. Organ administracji państwowej może wystąpić do sądu z wnioskiem o wyznaczenie przedstawiciela dla osoby nieobecnej lub niezdolnej do czynności prawnych, o ile przedstawiciel nie został już wyznaczony.

§ 2. W przypadku konieczności podjęcia czynności niecierpiącej zwłoki organ administracji państwowej może dla osoby nieobecnej sam wyznaczyć przedstawiciela uprawnionego do działania do czasu wyznaczenia dla niej przedstawiciela przez sąd.

Rozdział 6.

Załatwianie spraw.

Art. 32. § 1. Organ administracji państwowej powinien załatwić sprawę w ciągu dwóch miesięcy od daty wszczęcia postępowania, a w postępowaniu odwoławczym — w ciągu miesiąca od daty otrzymania odwołania przez organ odwoławczy.

§ 2. Do terminów określonych w § 1 nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawnych dla dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.

Art. 33. § 1. O każdym przypadku niezakończona sprawy w terminie określonym w art. 32 organ administracji państwowej obowiązany jest zawiadomić strony, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy.

§ 2. Ten sam obowiązek ciąży na organie administracji państwowej również w przypadku zwłoki w załatwieniu sprawy z przyczyn niezależnych od organu.

§ 3. Organ administracji państwowej obowiązany jest o przypadkach niezakończona sprawy w terminie określonym

w art. 32 zawiadomić również organ wyższego stopnia, a organ administracyjny prezydium rady narodowej — także to prezydium, w trybie określonym przez Radę Ministrów.

Art. 34. Na niezalatwienie sprawy w terminie określonym w art. 32 lub ustalonym w myśl art. 33 stronie służy zażalenie do organu administracji państwowej wyższego stopnia.

Art. 35. Pracownik organu administracji państwowej, który nie dopełnił obowiązków wynikających z art. 33 albo nie zalał sprawy w nowym terminie ustalonym w myśl art. 33, podlega odpowiedzialności służbowej lub dyscyplinarnej.

Rozdział 7.

Doręczenia.

Art. 36. Organ administracji państwowej doręcza pisma za pokwitowaniem przez pocztę, przez swoich pracowników lub przez inne upoważnione osoby lub organy.

Art. 37. § 1. Pisma doręcza się stronie, a gdy strona działa przez przedstawiciela — temu przedstawicielowi.

§ 2. Jeżeli strona ustanowiła pełnomocnika, pisma doręcza się pełnomocnikowi.

§ 3. W sprawie wszczętej na skutek podania złożonego przez dwie lub więcej stron pisma doręcza się wszystkim stronom, chyba że w podaniu wskazały jedną jako upoważnioną do odbioru pism.

Art. 38. § 1. W toku postępowania strony oraz ich przedstawiciele i pełnomocnicy mają obowiązek zawiadomić organ administracji państwowej o każdej zmianie swego adresu.

§ 2. W razie zaniedbania obowiązku określonego w § 1 doręczenie pisma pod dotychczasowym adresem ma skutek prawny.

Art. 39. § 1. Pisma doręcza się osobom fizycznym w ich mieszkaniu lub miejscu pracy.

§ 2. Pisma mogą być doręczane również w lokalu organu administracji państwowej, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

§ 3. W razie niemożności doręczenia pisma w sposób określony w § 1 i 2, a także w razie koniecznej potrzeby, pisma doręcza się w każdym miejscu, gdzie się adresata znajduje.

Art. 40. W przypadku nieobecności adresata w mieszkaniu pisma doręcza się za pokwitowaniem do rąk dorosłego demownika, sąsiada lub dozorcę domu, gdy osoby te podjęły się oddania pisma adresatowi; o doręczeniu pisma do rąk sąsiada lub dozorcę umieszcza się zawiadomienie na drzwiach mieszkania adresata.

Art. 41. W razie niemożności dokonania doręczenia w sposób wskazany w art. 39 i 40 pismo składa się na okres dwóch tygodni w urzędzie pocztowym lub w biurze gromadzkiej rady narodowej (w prezydium miejskiej, dzielnicowej rady narodowej, rady narodowej osiedla), a zawiadomienie o tym umieszcza się na drzwiach mieszkania adresata albo biura lub innego pomieszczenia, w którym wykonuje on swoje czynności zarobkowe, albo na nieruchomości, której postępowanie dotyczy. W tym przypadku doręczenie uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia tego okresu.

Art. 42. Państwowym jednostkom organizacyjnym, organizacjom zawodowym, samorządowym, spółdzielczym oraz innym osobom prawnym i organizacjom społecznym doręcza się pisma w lokalu ich siedziby do rąk osób uprawnionych do odbioru pism.

Art. 43. § 1. Odbierający pismo potwierdza doręczenie mu pisma swym podpisem ze wskazaniem daty doręczenia.

§ 2. Jeżeli odbierający pismo uchyla się od potwierdzenia doręczenia lub nie może tego uczynić, doręczający sam stwierdza datę doręczenia oraz wskazuje osobę, która odebrała pismo, i przyczynę braku jej podpisu.

Art. 44. § 1. Jeżeli adresat odmawia przyjęcia pisma przesłanego mu:

1) przez pocztę — pismo zwrócone przez organ pocztowy z jego adnotacją o odmowie przyjęcia i podaniem jej daty uważa się za doręczone w tym dniu i załącza do akt sprawy;

2) w inny sposób — pismo doręcza się przez pozostawienie go w miejscu doręczenia, a gdy to jest niemożliwe, przez złożenie go w urzędzie pocztowym lub w biurze gromadzkiej rady narodowej (prezydium miejskiej, dzielnicowej rady narodowej, rady narodowej osiedla).

§ 2. W przypadkach określonych w § 1 pkt 2 doręczający stwierdza datę pozostawienia pisma w miejscu doręczenia albo złożenia go w urzędzie pocztowym lub w biurze (prezydium) rady narodowej.

Art. 45. Pisma skierowane do osób nieznanych z miejsca pobytu, dla których sąd nie wyznaczył przedstawiciela, pozostawia się w aktach sprawy, o czym wywiesza się obwieszczenie na okres czternastu dni w biurze gromadzkiej rady narodowej (prezydium miejskiej, dzielnicowej rady narodowej, rady narodowej osiedla). Pisma te uważa się za doręczone w ostatnim dniu okresu, na który wywieszono obwieszczenie.

Rozdział 8.

Wezwania.

Art. 46. § 1. Organ administracji państwowej może zwać osoby do udziału w podejmowanych czynnościach i do złożenia wyjaśnień lub zeznań osobiście, przez pełnomocnika lub na piśmie, jeżeli jest to niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy lub dla wykonywania czynności urzędowych.

§ 2. Organ obowiązany jest dołożyć starań, aby zadośćuczynienie wezwaniu nie było dla strony uciążliwe.

Art. 47. § 1. Do osobistego stawienia się wezwany jest obowiązany tylko w obrębie powiatu (miasta stanowiącego powiat miejski, miasta wyłączonego z województwa), w którym on zamieszkuje albo przebywa.

§ 2. Miasto stanowiące powiat miejski lub wyłączone z województwa oraz otaczający je lub graniczący z nim powiat uważa się za jeden powiat w rozumieniu § 1.

Art. 48. W toku postępowania organ administracji państwowej zwraca się do innego organu stopnia powiatowego lub niższego o wezwanie osoby zamieszkałej lub przebywającej w jego okręgu do złożenia wyjaśnień lub zeznań albo do dokonania innych czynności, związanych z toczącym się postępowaniem. Organ prowadzący postępowanie oznaczy

zarazem okoliczności będące przedmiotem wyjaśnień lub zeznań albo czynności, jakie mają być dokonane.

Art. 49. Przepisów art. 47 i 48 nie stosuje się w przypadkach, w których charakter sprawy lub czynności wymaga dokonania czynności przed organem administracji państwowej prowadzącym postępowanie.

Art. 50. § 1. W wezwaniu należy wskazać:

- 1) nazwę i adres organu wzywającego,
- 2) imię i nazwisko wzywającego,
- 3) w jakiej sprawie oraz w jakim charakterze i w jakim celu zostaje wezwany,
- 4) czy wezwany powinien się stawić osobiście lub przez pełnomocnika, czy też może złożyć wyjaśnienie lub zeznanie na piśmie,
- 5) termin, do którego żądanie powinno być spełnione, albo dzień, godzinę i miejsce stawienia się wezwanego lub jego pełnomocnika,
- 6) skutki prawne niezastosowania się do wezwania.

§ 2. Wezwanie powinno być zaopatrzone podpisem pracownika organu wzywającego, z podaniem imienia, nazwiska i stopnia służbowego podpisującego.

Art. 51. W sprawach nie cierpiących zwłoki ze względu na interes społeczny lub ważny interes strony wezwania można dokonać również telegraficznie z podaniem danych wymienionych w art. 50 § 1.

Art. 52. § 1. Osobie, która stawiała się na wezwanie, przyznaje się koszty podróży i inne należności według przepisów o należnościach świadków i biegłych w postępowaniu sądowym. Dotyczy to również kosztów osobistego stawienia się stron, gdy postępowanie zostało wszczęte z urzędu albo gdy strona została bez swojej winy błędnie wezwana do stawienia się.

§ 2. Żądanie przyznania należności należy zgłosić organowi administracji państwowej, przed którym toczy się postępowanie, przed wydaniem decyzji, pod rygorem utraty roszczenia.

Rozdział 9.

Terminy.

Art. 53. § 1. Jeżeli początkiem terminu określonego w dniach jest pewne zdarzenie, przy obliczaniu tego terminu nie uwzględnia się dnia, w którym zdarzenie nastąpiło. Upiływ ostatniego z wyznaczonej liczby dni uważa się za koniec terminu.

§ 2. Terminy określone w tygodniach kończą się z upływem tego dnia w ostatnim tygodniu, który nazwą odpowiada początkowemu dniowi terminu.

§ 3. Terminy określone w miesiącach kończą się z upływem tego dnia w ostatnim miesiącu, który odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było — w ostatnim dniu tego miesiąca.

§ 4. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień ustawowo wolny od pracy, za ostatni dzień terminu uważa się najbliższy następny dzień powszedni.

§ 5. Termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem nadano pismo w urzędzie pocztowym lub telegraficznym.

Art. 54. § 1. W razie uchybienia terminu należy przywrócić termin na prośbę zainteresowanego, jeżeli uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło bez jego winy.

§ 2. Prośbę o przywrócenie terminu należy wnieść w ciągu siedmiu dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. Jednocześnie z wniesieniem prośby należy dopełnić czynności, dla której określony był termin.

§ 3. Przywrócenie terminu do złożenia prośby przewidzianej w § 2 jest niedopuszczalne.

Art. 55. § 1. O przywróceniu terminu postanawia właściwy w sprawie organ administracji państwowej. Od postanowienia o odmowie przywrócenia terminu służy zażalenie.

§ 2. O przywróceniu terminu do wniesienia odwołania lub zażalenia postanawia ostatecznie organ właściwy do rozpatrzenia odwołania lub zażalenia.

Art. 56. Przed rozpatrzeniem prośby o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania lub zażalenia organ administracji państwowej na żądanie strony może wstrzymać wykonanie decyzji lub postanowienia.

DZIAŁ II.

Postępowanie.

Rozdział 1.

Wszczęcie postępowania.

Art. 57. § 1. Postępowanie administracyjne wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu.

§ 2. Datą wszczęcia postępowania na żądanie strony jest dzień doręczenia żądania organowi administracji państwowej.

§ 3. O wszczęciu postępowania z urzędu lub na żądanie jednej ze stron należy zawiadomić wszystkie osoby będące stronami w sprawie.

Art. 58. § 1. Podania (żądania, wyjaśnienia, odwołania, zażalenia) mogą być wnoszone pisemnie lub telegraficznie. Podania mogą być wnoszone również ustnie do protokołu.

§ 2. Podanie powinno zawierać co najmniej wskazanie osoby, od której pochodzi, jej adres i żądanie oraz czynić zadość innym wymaganiom ustalonym w przepisach szczególnych.

§ 3. Podanie wniesione pisemnie albo ustnie do protokołu powinno być podpisane przez wnoszącego, a protokół ponadto przez pracownika, który go sporządził. Gdy podanie wnosi osoba, która nie może lub nie umie złożyć podpisu, podanie lub protokół podpisuje za nią inna osoba przez nią upoważniona, czyniąc o tym wzmiankę obok podpisu.

§ 4. Organ administracji państwowej obowiązany jest potwierdzić wniesienie podania, jeżeli wnoszący je tego żąda.

Art. 59. § 1. Jeżeli w podaniu nie wskazano adresu wnoszącego i nie ma możliwości ustalenia tego adresu na podstawie posiadanych danych, podanie pozostawia się bez rozpoznania.

§ 2. Jeżeli podanie nie czyni zadość innym wymaganiom ustalonym w przepisach prawa, należy wezwać wnoszącego

do usunięcia braków w terminie siedmiu dni z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie podania bez rozpoznania.

Art. 60. § 1. Jeżeli organ administracji państwowej, do którego podanie wniesiono, jest niewłaściwy w sprawie, powinien niezwłocznie przekazać je do organu właściwego, zawiadamiając o tym wnoszącego podanie.

§ 2. Podanie wniesione do organu niewłaściwego przed upływem przepisanej terminu uważa się za wniesione z zachowaniem terminu.

Art. 61. § 1. Jeżeli podanie dotyczy kilku spraw podlegających załatwianiu przez różne organy, organ administracji państwowej, do którego podanie wniesiono, uczyni przedmiotem rozpoznania sprawy należące do jego właściwości. Równocześnie zawiadomi wnoszącego podanie, że w sprawach innych powinien wnieść odrębne podanie do właściwego organu i poinformuje go o treści § 2.

§ 2. Odrębne podanie złożone zgodnie z zawiadomieniem, o którym mowa w § 1, w terminie czternastu dni od daty doręczenia zawiadomienia uważa się za złożone w dniu wniesienia pierwszego podania.

§ 3. Jeżeli podanie wniesiono do organu niewłaściwego, a organu właściwego nie można ustalić na podstawie danych podania, albo gdy z podania wynika, że właściwym w sprawie jest sąd, organ, do którego podanie wniesiono, zwraca je wnoszącemu z odpowiednim pouczeniem.

Rozdział 2.

Protokoły i adnotacje.

Art. 62. § 1. Organ administracji państwowej sporządza zwięzły protokół z każdej czynności postępowania, mającej istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, chyba że czynność została w inny sposób utrwalona na piśmie.

§ 2. W szczególności sporządza się protokół:

- 1) przyjęcia wniesionego ustnie podania,
- 2) przesłuchania strony, świadka i biegłego,
- 3) oględzin i ekspertyz dokonywanych przy udziale przedstawiciela organu administracji państwowej,
- 4) rozprawy,
- 5) ustnego ogłoszenia decyzji i postanowienia.

Art. 63. § 1. Protokół sporządza się tak, aby z niego wynikało, kto, kiedy, gdzie i jakich czynności dokonał, kto i w jakim charakterze był przy tym obecny, co i w jaki sposób w wyniku tych czynności ustalono i jakie uwagi zgłosiły obecne osoby.

§ 2. Protokół odczytuje się wszystkim osobom obecnym, biorącym udział w czynności urzędowej, które powinny następnie protokół podpisać. Odmowę lub brak podpisu którejkolwiek osoby należy omówić w protokole.

Art. 64. § 1. Protokół przesłuchania powinien być odczytany i przedstawiony do podpisu osobie zeznającej niezwłocznie po złożeniu zeznania.

§ 2. W protokołach przesłuchania osoby, która złożyła zeznanie w języku obcym, należy podać w przekładzie na język polski treść złożonego zeznania oraz wskazać osobę i adres tłumacza, który dokonał przekładu; tłumacz ten powinien podpisać protokół przesłuchania.

Art. 65. Organ administracji państwowej może zezwolić na dołączenie do protokołu zeznania na piśmie, podpisanego przez zeznającego, oraz innych dokumentów mających znaczenie dla sprawy.

Art. 66. Skreśleń i poprawek w protokole należy tak dokonywać, aby wyrazy skreślone i poprawione były czytelne. Skreślenia i poprawki powinny być stwierdzone w protokole przed jego podpisaniem.

Art. 67. Czynności organu administracji państwowej, z których nie sporządza się protokołu, a które mają znaczenie dla sprawy lub toku postępowania, utrwała się w aktach w formie adnotacji podpisanej przez pracownika, który dokonał tych czynności.

Rozdział 3.

Udostępnianie akt.

Art. 68. § 1. W każdym stadium postępowania organ administracji państwowej obowiązany jest umożliwić stronie przeglądanie akt sprawy oraz sporządzanie z nich notatek i odpisów.

§ 2. Strona może żądać uwierzytelnienia sporządzonych przez siebie odpisów z akt sprawy lub wydania jej z akt sprawy uwierzytelnionych odpisów, o ile jest to uzasadnione ważnym interesem strony.

Art. 69. Przepisu art. 68 nie stosuje się do akt sprawy, objętych ochroną tajemnicy państwowej, a także do innych akt, które kierownik organu administracji państwowej wyłączy ze względu na ważny interes państwowy.

Rozdział 4.

Dowody.

Art. 70. Jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. W szczególności dowodem mogą być dokumenty, zeznania świadków oraz opinie biegłych.

Art. 71. § 1. Organ administracji państwowej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy.

§ 2. Organ może w każdym stadium postępowania zmienić, uzupełnić lub uchylić swoje postanowienie dotyczące przeprowadzenia dowodu.

§ 3. Organ przeprowadzający postępowanie na wezwanie organu właściwego do załatwienia sprawy (art. 48) może z urzędu lub na wniosek strony przesłuchać również nowych świadków i biegłych na okoliczności będące przedmiotem tego postępowania.

§ 4. Fakty powszechnie znane oraz fakty znane organowi z urzędu nie wymagają dowodu. Fakty znane organowi z urzędu należy zakomunikować stronie.

Art. 72. § 1. Żądanie strony dotyczące przeprowadzenia dowodu należy uwzględnić, jeżeli przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy.

§ 2. Organ administracji państwowej może nie uwzględnić żądania (§ 1), które nie zostało zgłoszone w toku przeprowadzania dowodów lub w czasie rozprawy, jeżeli żądanie to

dotyczy okoliczności już stwierdzonych innymi dowodami, chyba że mają one znaczenie dla sprawy.

Art. 73. § 1. Strona powinna być zawiadomiona o miejscu i terminie przeprowadzenia dowodu ze świadków, biegłych lub oględzin przynajmniej na siedem dni przed terminem.

§ 2. Strona ma prawo brać udział w przeprowadzeniu dowodu, może zadawać pytania świadkom, biegłym i stronom oraz składać wyjaśnienia.

Art. 74. Organ administracji państwowej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona.

Art. 75. Okoliczność faktyczna może być uznana za udowodnioną, jeżeli strona miała możliwość wypowiedzenia się co do przeprowadzonych dowodów, chyba że zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 8 § 2.

Art. 76. Świadcami nie mogą być:

- 1) osoby niezdolne do spostrzegania lub komunikowania swych spostrzeżeń,
- 2) osoby obowiązane do zachowania tajemnicy państwowej i służbowej na okoliczności objęte tajemnicą, jeżeli nie zostały w trybie określonym obowiązującymi przepisami zwolnione od obowiązku zachowania tej tajemnicy,
- 3) duchowni co do faktów objętych tajemnicą spowiedzi.

Art. 77. § 1. Nikt nie ma prawa odmówić zeznań w charakterze świadka z wyjątkiem małżonka strony, wstępnych, zstępnych i rodzeństwa strony oraz jej powinowatych pierwszego stopnia, jak również osób pozostających ze stroną w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli.

§ 2. Świadek może odmówić odpowiedzi na pytania, gdy odpowiedź mogłaby narazić jego lub jego bliskich wymienionych w § 1 na odpowiedzialność karną, hańbę lub bezpośrednią szkodę majątkową albo spowodować naruszenie obowiązku zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej.

§ 3. Przed odebraniem zeznania organ administracji państwowej uprzedza świadka o prawie odmowy zeznań i odpowiedzi na pytania oraz o odpowiedzialności za fałszywe zeznania.

Art. 78. § 1. Gdy w sprawie wymagane są wiadomości specjalne, organ administracji państwowej może zwrócić się do biegłego lub biegłych o wydanie opinii.

§ 2. Strona może zażądać wyłączenia biegłego w przypadkach określonych w art. 21. Poza tym do biegłych stosuje się przepisy dotyczące przesłuchania świadków.

Art. 79. § 1. Organ administracji państwowej może w razie potrzeby przeprowadzić oględziny.

§ 2. Jeżeli przedmiot oględzin znajduje się u osób trzecich, osoby te są obowiązane na wezwanie organu do okazania przedmiotu oględzin.

Art. 80. Organ kolegialny, właściwy do wydania decyzji w sprawie, może zlecić przeprowadzenie postępowania dowodowego lub jego części jednemu ze swych członków lub pracowników, jeżeli szczególne przepisy temu się nie sprzeciwiają.

Art. 81. § 1. Kto, będąc obowiązany do osobistego stawienia się (art. 47), mimo prawidłowego wezwania nie stawiał się bez uzasadnionej przyczyny jako strona, świadek lub biegły albo bezzasadnie odmówił złożenia zeznania, wydania opinii, okazania przedmiotu oględzin albo udziału w innej czynności urzędowej, może być ukarany przez organ przeprowadzający dowód grzywną do 300 zł, a w razie ponownego niezastosowania się do wezwania — grzywną do 500 zł.

§ 2. Organ, który nałożył karę grzywny, może na wniosek ukaranego, złożony w ciągu siedmiu dni od daty otrzymania zawiadomienia o ukaraniu, uznać za usprawiedliwioną nieobecność lub odmowę zeznania, wydania opinii albo okazania przedmiotu oględzin i zwolnić od kary grzywny. Na odmowę zwolnienia od kary służy zażalenie.

§ 3. Ukazanie grzywną nie wyklucza możliwości zastosowania do opornego świadka środków przymusu, przewidzianych w przepisach szczególnych.

Rozdział 5.

Rozprawa.

Art. 82. § 1. Organ administracji państwowej może przeprowadzić w toku postępowania rozprawę, jeżeli w ten sposób da się osiągnąć znaczne przyspieszenie lub uproszczenie postępowania.

§ 2. Organ powinien przeprowadzić rozprawę:

- 1) jeżeli jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków lub biegłych albo w drodze oględzin,
- 2) gdy zachodzi potrzeba uzgodnienia interesów stron,
- 3) jeżeli wymagają tego przepisy prawne.

Art. 83. § 1. Organ administracji państwowej podejmuje przed rozprawą czynności niezbędne do jej przeprowadzenia.

§ 2. W szczególności organ wzywa:

- 1) strony do złożenia przed rozprawą wyjaśnień, dokumentów i innych dowodów i do stawienia się na rozprawę osobiście lub przez przedstawicieli albo pełnomocników,
- 2) świadków i biegłych do stawienia się na rozprawę.

§ 3. Ponadto organ zawiadamia o rozprawie państwowe jednostki organizacyjne, organizacje społeczne, a także inne osoby, jeżeli ich udział w rozprawie jest uzasadniony ze względu na jej przedmiot. W tym przypadku organ wzywa je do wzięcia udziału w rozprawie albo do złożenia przed rozprawą oświadczenia i dowodów dla jego poparcia.

Art. 84. § 1. W wezwaniu na rozprawę określa się termin, miejsce i przedmiot rozprawy.

§ 2. Stronom, świadkom, biegłym oraz państwowym jednostkom organizacyjnym, organizacjom i innym osobom, wezwanym do udziału w rozprawie (art. 83 § 3), doręcza się wezwanie na piśmie.

§ 3. Jeżeli zachodzi prawdopodobieństwo, że oprócz wezwanych stron, uczestniczących w postępowaniu, mogą być jeszcze w sprawie inne strony, nie znane organowi administracji państwowej, należy ponadto o terminie, miejscu i przedmiocie rozprawy ogłosić w drodze obwieszczeń albo w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości.

Art. 85. Termin rozprawy powinien być tak wyznaczony, aby doręczenie wezwań oraz ogłoszenie o rozprawie nastąpiły przynajmniej na siedem dni przed rozprawą.

Art. 86. Rozprawą kieruje wyznaczony do przeprowadzenia rozprawy pracownik tego organu administracji państwowej, przed którym toczy się postępowanie. Gdy postępowanie toczy się przed organem kolegialnym, rozprawą kieruje przewodniczący albo wyznaczony członek organu kolegialnego.

Art. 87. § 1. Nieobecność na rozprawie stron należycie wezwanych na rozprawę nie stanowi przeszkody do jej przeprowadzenia.

§ 2. Kierujący rozprawą odroczy ją, jeżeli stwierdzi poważne nieprawidłowości w wezwaniu stron na rozprawę, jeżeli niestawienie się strony zostało spowodowane przeszkodą trudną do przezwyciężenia, a także z innej ważnej przyczyny.

Art. 88. § 1. Na rozprawie strony mogą składać wyjaśnienia, zgłaszać żądania, propozycje i zarzuty oraz przedstawiać dowody na ich poparcie. Ponadto strony mogą wypowiadać się co do wyników postępowania dowodowego.

§ 2. Kierujący rozprawą może uchylić zadawane świadkom, biegłym i stronom pytania, jeżeli nie mają one istotnego znaczenia dla sprawy. Jednakże na żądanie strony należy zamieścić w protokole osnovę treści uchylonego pytania.

Art. 89. Za niewłaściwe zachowanie się w czasie rozprawy strony, świadkowie, biegli i inne osoby uczestniczące w rozprawie mogą być po uprzednim ostrzeżeniu wydalone z miejsca rozprawy przez kierującego rozprawą oraz ukarane grzywną do 500 zł. Na postanowienie kierującego rozprawą o ukaraniu służy zażalenie.

Rozdział 6.

Zawieszenie postępowania.

Art. 90. § 1. Organ administracji państwowej zawiesza postępowanie:

- 1) w razie śmierci strony lub jednej ze stron, jeżeli wezwanie spadkobierców zmarłej strony do udziału w postępowaniu nie jest możliwe, a postępowanie nie podlega umorzeniu jako bezprzedmiotowe (art. 98),
- 2) w razie śmierci przedstawiciela ustawowego strony,
- 3) w razie utraty przez stronę lub przez jej ustawowego przedstawiciela zdolności do czynności prawnych,
- 4) gdy rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd.

§ 2. Gdy ustąpiły przyczyny uzasadniające zawieszenie postępowania, organ administracji państwowej podejmie postępowanie z urzędu lub na żądanie strony.

Art. 91. § 1. Organ administracji państwowej może zawiesić postępowanie, jeżeli wystąpi o to strona, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte, a nie sprzeciwiają się temu inne strony oraz nie zagraża to interesowi społecznemu.

§ 2. Jeżeli w okresie trzech lat od daty zawieszenia postępowania żadna ze stron nie zwróci się o podjęcie postępowania, żądanie wszczęcia postępowania uważa się za wycofane.

Art. 92. Organ administracji państwowej, który z przyczyny określonej w art. 90 § 1 pkt 1—3, zawiesił postępowanie wszczęte z urzędu, poczyni równocześnie niezbędne kroki w celu usunięcia przeszkody do dalszego prowadzenia postępowania. Tak samo postąpi organ w razie zawieszenia z tej

samej przyczyny postępowania wszczętego na żądanie strony, jeżeli interes społeczny przemawia za załatwieniem sprawy.

Art. 93. § 1. Organ administracji państwowej, który zawiesił postępowanie z przyczyny określonej w art. 90 § 1 pkt 4, wystąpi równocześnie do właściwego organu lub sądu o rozstrzygnięcie zagadnienia wstępnego albo wezwie stronę do wystąpienia o to w oznaczonym terminie, chyba że strona wykaże, że już zwróciła się w tej sprawie do właściwego organu lub sądu.

§ 2. Jeżeli zawieszenie postępowania z przyczyny określonej w art. 90 § 1 pkt 4 mogłoby spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzkiego albo poważną szkodę dla interesu społecznego, organ administracji państwowej załatwi sprawę, rozstrzygając zagadnienie wstępne we właściwym zakresie.

§ 3. Przepis § 2 stosuje się także wówczas, gdy strona mimo wezwania (§ 1) nie wystąpiła o rozstrzygnięcie zagadnienia wstępnego albo gdy zawieszenie postępowania mogłoby spowodować niepowetowaną szkodę dla strony. W tym ostatnim przypadku organ może uzależnić załatwienie sprawy od złożenia przez stronę stosownego zabezpieczenia.

Art. 94. § 1. O postanowieniu w sprawie zawieszenia postępowania organ administracji państwowej zawiadamia strony.

§ 2. W przypadku zawieszenia postępowania na żądanie strony lub jednej ze stron (art. 91 § 1) organ pouczy je o treści przepisu art. 91 § 2.

§ 3. Na postanowienie w sprawie zawieszenia postępowania służy stronie zażalenie.

Art. 95. W czasie zawieszenia postępowania organ administracji państwowej może podejmować czynności niezbędne w celu zapobieżenia niebezpieczeństwu dla życia lub zdrowia ludzkiego albo poważnym szkodom dla interesu społecznego.

Art. 96. Zawieszenie postępowania wstrzymuje bieg terminów przewidzianych w kodeksie.

Rozdział 7.

Decyzje.

Art. 97. § 1. Organ administracji państwowej załatwia sprawę przez wydanie decyzji.

§ 2. Decyzje rozstrzygają sprawę co do jej istoty w całości lub w części albo w inny sposób kończą sprawę w danej instancji.

Art. 98. Gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji państwowej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

Art. 99. § 1. Decyzja powinna zawierać: oznaczenie organu administracji państwowej i strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, osnovę i datę decyzji, pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie, oraz podpis z podaniem imienia, nazwiska i stanowiska służbowego podpisującego.

§ 2. Jeżeli decyzja nie uwzględnia żądania strony w całości lub w części, rozstrzyga sporne interesy stron albo na

kłada na stronę lub stwierdza nałożony na nią obowiązek, powinna zawierać faktyczne i prawne uzasadnienie.

§ 3. Decyzja wydana na skutek odwołania powinna zawierać zawsze faktyczne i prawne uzasadnienie.

§ 4. Organ może ograniczyć treść decyzji do danych wymienionych w § 1 w przypadkach, w których z dotychczasowych przepisów ustawowych wynikała możliwość zaniechania lub ograniczenia uzasadnienia ze względu na interes bezpieczeństwa Państwa lub porządek publiczny.

Art. 100. § 1. Decyzji, od której służy odwołanie, może być nadany rygor natychmiastowej wykonalności, gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami bądź też ze względu na inny interes społeczny lub wyjątkowo ważny interes strony. W tym ostatnim przypadku organ administracji państwowej może w drodze postanowienia zażądać od strony stosownego zabezpieczenia.

§ 2. W przypadkach określonych w § 1 rygor natychmiastowej wykonalności może być nadany decyzji również po jej wydaniu. Wówczas organ wydaje osobną decyzję, od której służy stronie odwołanie.

Art. 101. § 1. Decyzję doręcza się stronom na piśmie.

§ 2. W przypadkach wymienionych w art. 11 § 2 decyzja może być stronom ogłoszona ustnie.

Art. 102. Organ administracji państwowej, który wydał decyzję, jest nią związany od chwili jej doręczenia lub ogłoszenia, o ile kodeks nie stanowi inaczej.

Art. 103. § 1. Strona może w terminie czternastu dni od daty doręczenia lub ogłoszenia decyzji zażądać jej uzupełnienia co do osnowy. Strona może również w tym samym terminie zażądać uzupełnienia decyzji pouczeniem co do prawa odwołania albo sprostowania tego pouczenia zamieszczonego w decyzji.

§ 2. W przypadkach określonych w § 1 termin dla strony do wniesienia odwołania biegnie od dnia doręczenia jej odpowiedzi.

Art. 104. Błędne pouczenie w decyzji co do prawa odwołania nie może szkodzić stronie, która zastosowała się do tego pouczenia.

Art. 105. § 1. Organ administracji państwowej może z urzędu lub na żądanie strony prostować w drodze postanowienia błędy pisarskie i rachunkowe oraz inne oczywiste omyłki w wydanych przez ten organ decyzjach.

§ 2. Organ, który wydał decyzję, wyjaśnia w drodze postanowienia na żądanie organu egzekucyjnego lub strony wątpliwości co do treści decyzji.

§ 3. Na postanowienie w sprawie sprostowania i wyjaśnienia służy zażalenie.

Rozdział 8.

Postanowienia.

Art. 106. § 1. W toku postępowania organ administracji państwowej wydaje postanowienia.

§ 2. Postanowienia dotyczą poszczególnych kwestii wynikających w toku postępowania, lecz nie rozstrzygają o istocie sprawy.

Art. 107. Postanowienie powinno zawierać: oznaczenie organu administracji państwowej i strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, osnowę i datę postanowienia oraz podpis z podaniem imienia, nazwiska i stanowiska służbowego podpisującego. Gdy na postanowienie służy stronie zażalenie, postanowienie powinno zawierać ponadto zwięzłe uzasadnienie oraz pouczenie o trybie wniesienia zażalenia.

Art. 108. § 1. Postanowienia, od których służy stronom zażalenie, doręcza się na piśmie.

§ 2. W przypadkach wymienionych w art. 11 § 2 postanowienia mogą być stronom ogłaszane ustnie.

Art. 109. Do postanowień stosuje się odpowiednio przepisy art. 99 § 3 i 4 oraz art. 103—105.

Rozdział 9.

Odwołania.

Art. 110. § 1. Od decyzji wydanej w pierwszej instancji służy stronie odwołanie tylko do jednej instancji.

§ 2. Właściwy do rozpatrzenia odwołania jest organ administracji państwowej bezpośrednio wyższego stopnia, chyba że ustawa przewiduje szczególny organ odwoławczy.

§ 3. Od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez naczelny organ administracji państwowej nie służy odwołanie.

§ 4. Od decyzji prezydium wojewódzkiej rady narodowej, mocą której uchylono lub zmieniono decyzję organu administracyjnego tego prezydium (art. 140), służy stronie odwołanie do właściwego ministra.

Art. 111. Odwołanie nie wymaga szczegółowego uzasadnienia. Wystarczy, jeżeli z odwołania wynika, że strona nie jest zadowolona z wydanej decyzji.

Art. 112. § 1. Odwołanie wnosi się do właściwego organu odwoławczego za pośrednictwem organu, który wydał decyzję.

§ 2. Odwołanie wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie — od dnia jej ogłoszenia stronie.

§ 3. Pozostają w mocy przepisy ustaw, przewidujące inne terminy do wniesienia odwołania.

Art. 113. § 1. Przed upływem terminu do wniesienia odwołania decyzja nie ulega wykonaniu.

§ 2. Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji.

§ 3. Przepisów § 1 i 2 nie stosuje się w przypadkach, gdy:
1) decyzji został nadany rygor natychmiastowej wykonalności (art. 100),
2) decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu z mocy ustawy.

§ 4. Ponadto decyzja podlega wykonaniu przed upływem terminu do wniesienia odwołania, gdy:

- 1) jest zgodna z żądaniem wszystkich stron,
- 2) wszystkie strony zgodnie zrzekły się na piśmie wniesienia odwołania.

Art. 114. O wniesieniu odwołania organ administracji państwowej, który wydał decyzję, zawiadomi strony.

Art. 115. § 1. Jeżeli odwołanie wniosły wszystkie strony, a organ administracji państwowej, który wydał decyzję, uzna, że to odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie, może wydać nową decyzję, w której uchyli lub zmieni zaskarżoną decyzję.

§ 2. Od nowej decyzji służy stronom odwołanie.

Art. 116. Organ administracji państwowej, który wydał decyzję, obowiązany jest przesłać odwołanie wraz z aktami sprawy organowi odwoławczemu w terminie czternastu dni od dnia, w którym otrzymał odwołanie, jeżeli w tym terminie nie wydał nowej decyzji w myśl art. 115.

Art. 117. Organ odwoławczy stwierdza w drodze postanowienia niedopuszczalność odwołania oraz uchybienie terminu do wniesienia odwołania. Postanowienie w tej sprawie jest ostateczne.

Art. 118. Organ odwoławczy może w uzasadnionych przypadkach wstrzymać natychmiastowe wykonanie decyzji.

Art. 119. Organ odwoławczy może przeprowadzić na żądanie strony lub z urzędu dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję.

Art. 120. § 1. Organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyła zaskarżoną decyzję w całości lub w części i wydaje w tym zakresie nową decyzję.

§ 2. Organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji, gdy rozstrzygnięcie sprawy wymaga uprzedniego przeprowadzenia dowodów, których przeprowadzenie bezpośrednio przed organem odwoławczym byłoby zbyt uciążliwe lub połączone ze znacznymi kosztami.

Art. 121. W przypadku określonym w art. 120 § 1 pkt 2 organ odwoławczy może wydać decyzję na niekorzyść strony odwołującej się, gdy zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem lub sprzeczna z interesem społecznym.

Art. 122. W sprawach nie uregulowanych w art. 119—121 — w postępowaniu przed organami odwoławczymi mają odpowiednie zastosowanie przepisy o postępowaniu przed organami pierwszej instancji.

Rozdział 10.

Zażalenia.

Art. 123. § 1. Na wydane w toku postępowania postanowienia służy stronie zażalenie, gdy kodeks tak stanowi.

§ 2. Zażalenia wnosi się w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia postanowienia stronie, a gdy postanowienie zostało ogłoszone ustnie — od dnia jego ogłoszenia stronie.

Art. 124. Postanowienie, na które nie służy zażalenie, strona może zaskarżyć tylko w odwołaniu od decyzji.

Art. 125. Wniesienie zażalenia nie wstrzymuje wykonania postanowienia, jednakże organ administracji państwowej, który wydał postanowienie, może wstrzymać jego wykonanie, gdy uzna to za uzasadnione.

Art. 126. W sprawach nie uregulowanych w niniejszym rozdziale do zażeń mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące odwołań.

Rozdział 11.

Wznowienie postępowania.

Art. 127. § 1. W sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli:

- 1) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe,
- 2) decyzja wydana została w wyniku przestępstwa,
- 3) decyzja wydana została przez pracownika lub organ administracji państwowej, który podlega wyłączeniu stosownie do art. 21 i 22,
- 4) strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu,
- 5) wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne, które istniały już przy wydaniu decyzji, lub nowe dowody, o ile te okoliczności i dowody nie były w toku postępowania znane organowi, który wydał decyzję, i nie mogły być wówczas powołane przez stronę zainteresowaną we wznowieniu bez jej winy,
- 6) zagadnienie wstępne zostało rozstrzygnięte przez właściwy organ lub sąd odmiennie od oceny przyjętej, przy wydaniu decyzji (art. 93 § 2),
- 7) decyzja została wydana w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie sądu, które zostało następnie uchylone lub zmienione.

§ 2. Z przyczyny określonej w § 1 pkt 1 postępowanie może być wznowione również przed stwierdzeniem sfalszowania dowodu orzeczeniem sądu lub innego organu państwowego, jeżeli jest to niezbędne dla uniknięcia niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia ludzkiego albo poważnej szkody dla interesu społecznego.

Art. 128. Wznowienie postępowania z przyczyny wymienionej w art. 127 § 1 pkt 5 może nastąpić tylko w okresie trzech lat od dnia wydania decyzji ostatecznej.

Art. 129. Wznowienie postępowania następuje z urzędu lub na żądanie strony. Wznowienie postępowania z przyczyny określonej w art. 127 § 1 pkt 4 następuje tylko na żądanie strony.

Art. 130. § 1. Podanie o wznowienie postępowania wnosi się do organu administracji państwowej, który wydał w sprawie decyzję w pierwszej instancji, w terminie jednego miesiąca od dnia, w którym strona dowiedziała się o okoliczności stanowiącej podstawę do wznowienia postępowania.

§ 2. Termin do złożenia podania o wznowienie postępowania z przyczyny określonej w art. 127 § 1 pkt 4 biegnie od dnia, w którym strona dowiedziała się o decyzji.

Art. 131. Decyzję o wznowieniu postępowania wydaje organ administracji państwowej, który w sprawie wydał decyzję w ostatniej instancji, z wyjątkiem przypadku, gdy przyczynę wznowienia stanowi działalność tego organu albo

okoliczność, że ten organ podlega wyłączeniu. W tym przypadku o wznowieniu postępowania decyduje organ wyższego stopnia. Nie dotyczy to przypadków, gdy decyzję w ostatniej instancji wydał naczelny organ administracji państwowej.

Art. 132. W decyzji o wznowieniu postępowania organ administracji państwowej uchyla dotychczasową decyzję i ustala, w której instancji i w jakim zakresie ma nastąpić ponowne rozpatrzenie sprawy i wydanie nowej decyzji.

Art. 133. § 1. Od decyzji o wznowieniu postępowania nie służy stronie odwołanie.

§ 2. Od decyzji o odmowie wznowienia postępowania służy stronie odwołanie, chyba że decyzję wydał naczelny organ administracji państwowej.

Art. 134. § 1. Organ administracji państwowej, właściwy w sprawie wznowienia postępowania, może przed rozpatrzeniem tej sprawy postanowić o wstrzymaniu wykonania decyzji wydanej w ostatniej instancji, jeżeli decyzja nie została jeszcze wykonana, gdy zostało uprawdopodobnione, że decyzję tę wydano przy istnieniu okoliczności stanowiącej przyczynę wznowienia postępowania.

§ 2. Na postanowienie w sprawie wstrzymania wykonania decyzji służy stronie zażalenie, chyba że postanowienie wydał naczelny organ administracji państwowej.

Rozdział 12.

Uchylenie i zmiana decyzji.

Art. 135. § 1. Decyzja, na mocy której żadna ze stron nie nabyła prawa, może być w każdym czasie uchylona lub zmieniona przez organ administracji państwowej, który decyzję wydał, lub przez organ wyższego stopnia.

§ 2. W przypadkach wymienionych w § 1 właściwy organ wydaje decyzję o uchyleniu lub zmianie dotychczasowej decyzji.

Art. 136. Decyzja, na mocy której strona nabyła prawo, może być za ich zgodą uchylona lub zmieniona przez organ administracji państwowej, który decyzję wydał, lub przez organ wyższego stopnia, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie decyzji. Przepis art. 135 § 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 137. § 1. Podlega uchyleniu jako nieważna decyzja, która:

- 1) została wydana przez organ administracji państwowej niewłaściwy ze względu na przedmiot decyzji,
- 2) została wydana bez jakiegokolwiek podstawy prawnej,
- 3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną,
- 4) została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie,
- 5) jest niewątpliwie niewykonalna,
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą,
- 7) zawiera wadę powodującą nieważność tej decyzji z mocy wyraźnego przepisu prawa.

§ 2. Jeżeli jedna z wad określonych w § 1 dotyczy tylko części decyzji, decyzja ta podlega uchyleniu tylko w niezbędnym zakresie.

Art. 138. § 1. Właściwy do uchylenia nieważnej decyzji w przypadkach wymienionych w art. 137 jest organ

wyższego stopnia, a gdy decyzja wydana została przez naczelny organ administracji państwowej — ten organ.

§ 2. Właściwy organ wydaje decyzję o uchyleniu nieważnej decyzji na żądanie strony lub z urzędu.

§ 3. Od decyzji o uchyleniu nieważnej decyzji służy stronie odwołanie, chyba że decyzję o uchyleniu wydał naczelny organ administracji państwowej.

Art. 139. § 1. Organ administracji państwowej, właściwy do uchylenia decyzji jako nieważnej, wstrzyma z urzędu lub na żądanie strony wykonanie decyzji, gdy zachodzi prawdopodobieństwo, że jest ona dotknięta jedną z wad wymienionych w art. 137.

§ 2. Na postanowienie o wstrzymaniu wykonania decyzji służy stronie zażalenie.

Art. 140. Przewidziane w art. 135—139 uprawnienia organów wyższego stopnia do uchylenia i zmiany decyzji służą w stosunku do decyzji wydanych przez organy administracji prezydiów rad narodowych także tym prezydiom.

Art. 141. § 1. Naczelny organ administracji państwowej może uchylić lub zmienić w niezbędnym zakresie każdą decyzję ostateczną, jeżeli w inny sposób nie można usunąć stanu zagrażającego życiu lub zdrowiu ludzkiemu albo zapobiec poważnym szkodom dla gospodarki narodowej lub dla ważnych interesów Państwa.

§ 2. Uprawnienia określone w § 1 przysługują także prezydium wojewódzkiej rady narodowej co do decyzji wydanych przez organy administracyjne prezydiów rad narodowych niższego stopnia.

§ 3. W przypadkach określonych w § 1 i 2 stronom poszkodowanym służy prawo do odszkodowania od Państwa. Strony mogą dochodzić odszkodowania także na drodze sądowej.

Art. 142. Organ administracji państwowej może uchylić lub zmienić decyzję, na mocy której strona nabyła prawo, także w innych przypadkach oraz na innych zasadach niż określone w niniejszym rozdziale, o ile przewidują to przepisy szczególne.

DZIAŁ III.

Udział prokuratora.

Art. 143. Prokuratorowi służy prawo zwrócenia się do właściwego organu administracji państwowej o wszczęcie postępowania w celu usunięcia stanu niezgodnego z prawem.

Art. 144. Prokuratorowi służy prawo udziału w każdym stadium postępowania w celu zapewnienia, aby postępowanie i rozstrzygnięcie sprawy było zgodne z prawem.

Art. 145. § 1. Prokuratorowi służy prawo wniesienia sprzeciwu od decyzji ostatecznej, jeżeli zachodzą:

- 1) określone w art. 127 przyczyny wznowienia postępowania,
- 2) określone w art. 137 i 141 lub w innych przepisach prawnych przyczyny uchylenia lub zmiany decyzji.

§ 2. Prokurator wnosi sprzeciw do organu wyższego stopnia.

Art. 146. § 1. Sprzeciw prokuratora powinien być rozpatrzony i załatwiony w terminie trzydziestu dni od daty jego wniesienia.

§ 2. W razie niezalatwienia sprzeciwu w terminie określonym w § 1 mają odpowiednie zastosowanie przepisy art. 33—35.

Art. 147. Jeżeli organ administracji państwowej właściwy do rozpatrzenia sprzeciwu, uzna sprzeciw za uzasadniony, powinien, zależnie od jego podstawy, spowodować wznowienie postępowania albo uchylić lub zmienić decyzję.

Art. 148. W przypadku wniesienia przez prokuratora sprzeciwu organ administracji państwowej, do którego sprzeciw wniesiono, obowiązany jest niezwłocznie rozpatrzyć, czy zachodzi potrzeba wstrzymania wykonania decyzji do chwili zalatwienia sprzeciwu.

Art. 149. Prokuratorowi, który bierze udział w postępowaniu w przypadkach określonych w art. 143—145, służy prawa strony.

Art. 150. Przepisów niniejszego działu o sprzeciwie prokuratora nie stosuje się do decyzji wydanej przez naczelny organ administracji państwowej. Jednakże decyzja ta może być z przyczyn określonych w art. 145 § 1 przedmiotem wystąpienia Prokuratora Generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej do naczelnego organu administracji państwowej, który wydał decyzję. Organ ten powinien rozpatrzyć wystąpienie Prokuratora Generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i udzielić mu odpowiedzi w ciągu 30 dni.

DZIAŁ IV.

Skargi i wnioski.

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

Art. 151. § 1. Obywatelom oraz organizacjom zawodowym, samorządowym, spółdzielczym i innym organizacjom społecznym służy zagwarantowane w Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej prawo składania skarg i wniosków do organów państwowych.

§ 2. Skargi i wnioski można składać w interesie własnym, innych osób, a także w interesie społecznym.

Art. 152. § 1. Skargi i wnioski składane do organów państwowych mogą dotyczyć wszelkich spraw wchodzących w zakres zadań organów państwowych i państwowych jednostek organizacyjnych, a także zadań wynikających dla organów organizacji zawodowych, samorządowych i spółdzielczych i innych organizacji społecznych z zalatwiania przez nie spraw określonych w art. 1.

§ 2. O tym, czy pismo jest skargą albo wnioskiem, decyduje treść pisma, a nie jego forma zewnętrzna.

Art. 153. § 1. Organy państwowe obowiązane są skargi i wnioski rozpatrzyć i zalatwić w ramach swojej właściwości.

§ 2. Pracownik organu państwowego winny przewlekłego lub biurokratycznego zalatwiania skarg i wniosków podlega odpowiedzialności służbowej lub dyscyplinarnej.

Art. 154. Przepisy niniejszego działu stosuje się odpowiednio do skarg i wniosków składanych do organów organizacji zawodowych, samorządowych, spółdzielczych i innych organizacji społecznych, w związku z zalatwianiem przez te organy spraw określonych w art. 1. W tych przy-

padkach przepis art. 153 § 2 ma zastosowanie do osób zalatwiających skargi i wnioski składane do organów tych organizacji.

Art. 155. Nikt nie może być narażony na jakikolwiek uszczerbek lub zarzut z powodu złożenia skargi lub wniosku albo z powodu dostarczenia materiału do publikacji o znamionach skargi lub wniosku, jeżeli działał w granicach prawem dozwolonych.

Art. 156. Rada Ministrów wyda przepisy o organizacji przyjmowania i rozpatrywania skarg i wniosków.

Rozdział 2.

Skargi.

Art. 157. Przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub słuszych interesów obywateli, a także przewlekłe lub biurokratyczne zalatwianie spraw.

Art. 158. Skargi składa się do organów właściwych do ich rozpatrzenia.

Art. 159. Jeżeli przepisy szczególne nie określają innych organów właściwych do rozpatrywania skarg, jest organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności:

- 1) rady narodowej — rada narodowa bezpośrednio wyższego stopnia, a w stosunku do wojewódzkiej rady narodowej i rady narodowej miasta wyłączonego z województwa — Rada Państwa,
- 2) prezydium rady narodowej — prezydium rady narodowej wyższego stopnia, a w stosunku do prezydium wojewódzkiej rady narodowej — Rada Ministrów,
- 3) ministra — Rada Ministrów,
- 4) urzędu centralnego i jego kierownika — Prezes Rady Ministrów lub minister, któremu urząd podlega,
- 5) organu administracyjnego prezydium rady narodowej — prezydium tej rady oraz odpowiedni organ prezydium rady narodowej wyższego stopnia, a w stosunku do organu administracyjnego prezydium wojewódzkiej rady narodowej — prezydium tej rady oraz właściwy minister,
- 6) innego organu administracji państwowej, przedsiębiorstwa państwowego lub innej państwowej jednostki organizacyjnej — organ wyższego stopnia lub sprawujący bezpośredni nadzór.

Art. 160. Do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności organu organizacji zawodowej, samorządowej, spółdzielczej i innej organizacji społecznej w zakresie administracji państwowej (art. 2 § 2) właściwy jest organ bezpośrednio wyższego stopnia tej organizacji, a w stosunku do organu naczelnego tej organizacji — organ państwowy sprawujący nadzór nad organizacją.

Art. 161. Jeżeli organ, który otrzymał skargę, nie jest właściwy do jej rozpatrzenia, obowiązany jest w terminie siedmiu dni przekazać ją właściwemu organowi, zawiadamiając równocześnie o tym skarżącego, albo wskazać mu właściwy organ.

Art. 162. § 1. Organ właściwy do rozpatrzenia skargi może ją przekazać do zalatwienia organowi niższego stopnia, o ile skarga nie zawiera zarzutów dotyczących działalności tego organu.

§ 2. Skargę na pracownika można przekazać do załatwienia również jego przełożonemu służbowemu, z obowiązkiem zawiadomienia organu właściwego do rozpatrzenia skargi o sposobie jej załatwienia.

§ 3. O przekazaniu skargi zawiadamia się równocześnie skarżącego.

Art. 163. Skarga w sprawie indywidualnej, która nie była i nie jest przedmiotem postępowania administracyjnego, powoduje wszczęcie postępowania, jeżeli została złożona przez stronę. Jeżeli skarga taka pochodzi od innej osoby, może spowodować wszczęcie postępowania administracyjnego z urzędu, chyba że przepisy wymagają do wszczęcia postępowania żądania strony.

Art. 164. W sprawie, w której toczy się postępowanie administracyjne:

- 1) skarga złożona przez stronę, podlega rozpatrzeniu w toku postępowania, zgodnie z przepisami kodeksu,
- 2) skarga pochodząca od innych osób stanowi materiał, który organ prowadzący postępowanie powinien rozpatrzyć z urzędu.

Art. 165. § 1. Skargę w sprawie, w której w toku postępowania administracyjnego została wydana decyzja ostateczna, uważa się zależnie od jej treści za podanie o wznowienie postępowania lub za żądanie uchylenia lub zmiany decyzji z urzędu.

§ 2. W przypadkach określonych w § 1 postępowanie zostanie wznowione, a decyzja zostanie uchylona lub zmieniona, gdy zachodzą przewidziane w kodeksie warunki do wznowienia postępowania albo do uchylenia lub zmiany decyzji.

Art. 166. § 1. Gdy organ właściwy do rozpatrzenia skargi, uzna ją za uzasadnioną, przekaże ją w przypadkach określonych w art. 163 i 165 organowi właściwemu do wszczęcia lub wznowienia postępowania albo do uchylenia lub zmiany decyzji, a w przypadku określonym w art. 164 — organowi, przed którym toczy się postępowanie.

§ 2. O rozpatrzeniu skargi i przekazaniu jej do załatwienia zawiadamia się równocześnie skarżącego.

Art. 167. § 1. Organ, któremu przekazana została skarga do załatwienia, powinien ją załatwić w ciągu dwóch miesięcy.

§ 2. O sposobie załatwienia skargi zawiadamia się skarżącego.

§ 3. W razie niezakończoności skargi w terminie określonym w § 1 stosuje się przepisy art. 33—35.

Art. 168. Gdy skarga dotyczy sprawy, która nie podlega rozpatrzeniu według przepisów kodeksu (art. 194) albo nie należy do zakresu administracji państwowej, przepisy art. 163—167 stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem, że w miejsce pozostałych przepisów kodeksu mają zastosowanie przepisy postępowania właściwego dla danej sprawy.

Rozdział 3.

Wnioski.

Art. 169. Przedmiotem wniosku mogą być w szczególności sprawy ulepszenia organizacji, wzmocnienia praworząd-

ności, usprawnienia pracy i zapobiegania nadużyciom, ochrony własności społecznej, lepszego zaspokajania potrzeb ludności.

Art. 170. § 1. Wnioski składa się do organów właściwych ze względu na przedmiot wniosku.

§ 2. Wnioski w sprawach dotyczących zadań organów, organizacji zawodowych, samorządowych, spółdzielczych i innych organizacji społecznych w zakresie administracji państwowej (art. 2 § 2) składa się do organów tych organizacji.

Art. 171. Jeżeli organ, który otrzymał wniosek, nie jest właściwy do jego rozpatrzenia, obowiązany jest w ciągu czternastu dni przekazać go właściwemu organowi. O przekazaniu wniosku zawiadamia się równocześnie wnioskodawcę.

Art. 172. § 1. Wniosek powinien być rozpatrzony i załatwiony w ciągu dwóch miesięcy.

§ 2. O sposobie załatwienia wniosku należy równocześnie zawiadomić wnioskodawcę.

Art. 173. W razie niemożności załatwienia wniosku w terminie określonym w art. 172 właściwy organ obowiązany jest w tym terminie zawiadomić wnioskodawcę o czynnościach podjętych w celu rozpatrzenia wniosku oraz o przewidywanym terminie załatwienia wniosku.

Art. 174. § 1. Wnioskodawcy niezadowolonemu ze sposobu załatwienia wniosku służy prawo wniesienia skargi w trybie określonym w rozdziale 2 niniejszego działu.

§ 2. Wnioskodawcy służy prawo wniesienia skargi przypadku niezakończoności wniosku w terminie określonym w art. 172 albo wskazanym w zawiadomieniu (art. 173).

Rozdział 4.

Udział prasy i organizacji społecznych.

Art. 175. § 1. Skargi i wnioski przekazane przez redakcję prasową do organów właściwych w myśl art. 158—160 i 170 podlegają rozpatrzeniu i załatwieniu w trybie określonym w przepisach rozdziałów 2 i 3 niniejszego działu.

§ 2. Właściwy organ zawiadamia w przepisany terminie o sposobie załatwienia skargi lub wniosku albo o ich przekazaniu innemu organowi w celu załatwienia również redakcję prasową, jeżeli zażądała takiego zawiadomienia.

Art. 176. Przepisy art. 175 stosuje się odpowiednio do skarg i wniosków przekazanych przez organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organizacje społeczne do organów właściwych w myśl art. 158—160 i 170.

Art. 177. § 1. Artykuły, notatki i inne wiadomości opublikowane w prasie, których treść ma znamiona skargi (art. 157) lub wniosku (art. 169) i które przesłane zostały przez redakcję prasową do organu właściwego w myśl art. 158—160 lub art. 170, podlegają rozpatrzeniu i załatwieniu jako skargi lub wnioski w trybie przepisów rozdziału 2 lub 3 niniejszego działu.

§ 2. Właściwy organ zawiadamia w przepisany terminie o sposobie załatwienia sprawy albo o jej przekazaniu innemu organowi w celu załatwienia redakcję prasową, która te materiały (§ 1) przesłała, a w miarę możliwości także osoby, których sprawa dotyczy.

Art. 173. Przepisy art. 167 § 3 oraz art. 173 i 174 stosuje się odpowiednio do redakcji prasowej, która opublikowała i przesała do właściwego organu administracji państwowej artykuł, notatkę lub inną wiadomość, w trybie przewidzianym w niniejszym rozdziale.

Art. 179. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio do skarg, wniosków oraz wiadomości przekazanych właściwym organom przez redakcję radia, telewizji i kroniki filmowej.

DZIAŁ V.

Oplaty i koszty postępowania.

Art. 180. § 1. Jeżeli strona nie wpłaciła należności tytułem opłat i kosztów postępowania, które zgodnie z przepisami powinny być uiszczone z góry, organ administracji państwowej prowadzący postępowanie wyznaczy jej termin do wniesienia tych należności. Termin ten nie może być krótszy niż siedem dni, a dłuższy niż czternaście dni.

§ 2. Jeżeli w wyznaczonym terminie należności nie zostaną uiszczone, podanie podlega zwrotowi lub czynność uzależniona od opłaty zostanie zaniechana.

§ 3. Organ powinien jednak załatwić podanie mimo nieuiszczenia należności:

- 1) jeżeli za niezwłocznym załatwieniem przemawiają względy społeczne lub wzgląd na ważny interes strony,
- 2) jeżeli wniesienie podania stanowi czynność, dla której jest ustanowiony termin zawity,
- 3) jeżeli podanie wniosła osoba zamieszkała za granicą.

Art. 181. § 1. Stronę obciążają te koszty postępowania, które:

- 1) wynikły z winy strony,
- 2) zostały poniesione w interesie lub na żądanie strony, a nie wynikają z ustawowego obowiązku organów prowadzących postępowanie.

§ 2. W uzasadnionych przypadkach organ administracji państwowej może zażądać od strony złożenia zaliczki w określonej wysokości na pokrycie kosztów postępowania.

Art. 182. § 1. Do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych oraz stron w przypadkach przewidzianych w art. 52, a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu, jak również koszty doręczenia stronom pism urzędowych.

§ 2. Organ administracji państwowej może zaliczyć do kosztów postępowania także inne koszty bezpośrednio związane z rozstrzygnięciem sprawy.

Art. 183. § 1. Jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji państwowej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

§ 2. Na postanowienie w sprawie kosztów postępowania osobie zobowiązanej do ich poniesienia służy zażalenie.

Art. 184. Wszelkie nie uiszczone w terminie opłaty i koszty postępowania oraz inne należności wynikłe z tego postępowania podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.

Art. 185. Pracownik organu administracji państwowej winny błędnego wezwania strony (art. 52 § 1) obowiązany

jest do zwrotu wynikłych stąd kosztów. Orzekanie i ściąganie należności od tego pracownika następuje w trybie administracyjnym.

Art. 186. W razie niewątpliwej niemożności poniesienia przez stronę opłat, kosztów i należności związanych z tokiem postępowania organ administracji państwowej może ją zwolnić w całości lub w części od ponoszenia tych opłat, kosztów i należności. Zwolnienie od opłat skarbowych następuje z zachowaniem przepisów o tych opłatach.

DZIAŁ VI.

Przepisy wprowadzające i końcowe.

Art. 187. Przepisy kodeksu dotyczące:

- 1) ministrów i naczelnych organów administracji państwowej — stosuje się również do urzędów centralnych i ich kierowników,
- 2) prezydiów wojewódzkich rad narodowych — stosuje się również do prezydiów miejskich rad narodowych miast wyłączonych z województw,
- 3) prezydiów powiatowych rad narodowych — stosuje się również do prezydiów miejskich rad narodowych miast stanowiących powiaty miejskie oraz prezydiów dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw.

Art. 188. Rada Ministrów może swoje uprawnienia wynikające z kodeksu, z wyjątkiem art. 156, przekazać do właściwości Prezesa Rady Ministrów albo odrębnego organu, a gdy chodzi o stosunek do prezydiów rad narodowych — również właściwemu ze względu na rodzaj sprawy ministrowi.

Art. 189. Jeżeli przepis prawny powołuje się ogólnie na przepisy o postępowaniu administracyjnym, należy przez to rozumieć przepisy kodeksu.

Art. 190. Decyzje określone w innych przepisach prawnych jako prawomocne uważa się za ostateczne, chyba że z przepisów tych wynika, iż dotyczą one takiej decyzji, która została utrzymana w mocy w postępowaniu sądowym bądź też nie została zaskarżona w tym postępowaniu z powodu upływu terminu do wniesienia skargi.

Art. 191. § 1. Sprawy wszczęte przed dniem wejścia w życie kodeksu rozpoznawane będą aż do ich ukończenia w danej instancji według przepisów dotychczasowych.

§ 2. Termin do wniesienia odwołania od decyzji doręczonej lub ogłoszonej przed dniem wejścia w życie kodeksu oblicza się według przepisów dotychczasowych.

Art. 192. Pozostają w mocy przepisy ustaw szczególnych, przewidujące drogę postępowania sądowego w sprawach z zakresu administracji państwowej.

Art. 193. Kodeks nie narusza przepisów o szczególnych uprawnieniach osób korzystających z immunitetów dyplomatycznych.

Art. 194. § 1. Przepisów kodeksu nie stosuje się do postępowania:

- 1) przed organami państwowego arbitrażu gospodarczego,
- 2) karno-administracyjnego,
- 3) karnego skarbowego,
- 4) przed komisjami rozjemczymi,
- 5) w sprawach ubezpieczeń społecznych oraz rent i zaopatrzeń z innych tytułów,

- 6) dyscyplinarnego,
- 7) podatkowego,
- 8) przed organami administracji wojskowej w sprawach unormowanych w przepisach szczególnych,
- 9) przed Urzędem Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,
- 10) przed polskimi przedstawicielstwami dyplomatycznymi i konsularnymi za granicą.

§ 2. Przepisów kodeksu nie stosuje się również do postępowania w sprawach:

- 1) powszechnego obowiązku wojskowego,
- 2) dostarczania środków transportowych dla potrzeb obrony Państwa i bezpieczeństwa publicznego oraz w sprawach świadczeń osobistych i rzeczowych dla potrzeb obrony Państwa,
- 3) odpowiedzialności majątkowej za szkody wyrządzone w majątku państwowym, unormowanej w przepisach szczególnych.

§ 3. Do spraw rozpatrywanych w postępowaniach wymienionych w § 1 i 2 stosuje się jednak przepisy działu IV oraz art. 189 kodeksu.

§ 4. Rada Ministrów może rozciągnąć w drodze rozporządzenia przepisy kodeksu w całości lub w części na postępowania przed organami administracji państwowej w sprawach wymienionych w § 1 i 2.

Art. 195. § 1. Tracą moc dotychczasowe przepisy w sprawach uregulowanych w niniejszym kodeksie.

§ 2. W szczególności traci moc rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. Nr 36, poz. 341 z późniejszymi zmianami).

Art. 196. Kodeks wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1961 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

169

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 9 maja 1960 r.

w sprawie przystąpienia Republiki Dominikańskiej do Konwencji o ochronie dóbr kulturalnych w razie konfliktu zbrojnego, podpisanej w Hadze dnia 14 maja 1954 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 32 Konwencji o ochronie dóbr kulturalnych w razie konfliktu zbrojnego, podpisanej w Hadze dnia 14 maja 1954 r. (Dz. U.

z 1957 r. Nr 46, poz. 212), nastąpiło dnia 5 stycznia 1960 r. złożenie przez Republikę Dominikańską dokumentu przystąpienia do powyższej Konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Rapacki*

170

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 9 maja 1960 r.

w sprawie wypowiedzenia przez Szwecję Konwencji dotyczącej kolizji ustawodawstw co do skutków małżeństwa w dziedzinie praw i obowiązków małżonków w ich stosunkach osobistych i majątkowych oraz Konwencji dotyczącej ubezwłasnowolnienia i analogicznych zarządzeń opiekuńczych, podpisanych w Hadze dnia 17 lipca 1905 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 15 Konwencji dotyczącej kolizji ustawodawstw co do skutków małżeństwa w dziedzinie praw i obowiązków małżonków w ich stosunkach osobistych i majątkowych, podpisanej w Hadze dnia 17 lipca 1905 r. (Dz. U. z 1929 r. Nr 80, poz. 597), oraz art. 19 Konwencji dotyczącej ubezwłasnowolnienia i ana-

logicznych zarządzeń opiekuńczych, podpisanej w Hadze dnia 17 lipca 1905 r. (Dz. U. z 1929 r. Nr 80, poz. 596), zostało notyfikowane Rządowi Holandii dnia 1 marca 1960 r. wypowiedzenie przez Szwecję powyższych aktów międzynarodowych.

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Rapacki*